

jen minkman

MIJN
HART
VAN
IJS

MIJN
HART
VAN
IJS

JEN MINKMAN

Mijn hart van ijs
is een heruitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Heruitgave juni 2023
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Through dangers untold
and hardships unnumbered.*

(uit de film *Labyrinth* van Jim Henson)

1

De kachel in de oude Opel van Valentin stond op weg naar huis op standje bloedverziekend heet.

Magda deed haar sjaal wat losser en probeerde ongemerkt de blazer aan haar kant iets van zich af te draaien. Het was lief van Valentin dat hij haar een lift naar Schruns had willen geven om boodschappen te doen, maar de broer van haar beste vriendin Kath had de radiator in zijn auto altijd zo hoog staan dat het wel leek of hij was opgegroeid op de Bahama's in plaats van in Oostenrijk.

Valentin zag haar vanuit zijn ooghoek rommelen aan het roostertje en draaide aan de knop voor de temperatuur. 'Ik zet hem wel wat lager,' bromde hij.

'Bedankt,' antwoordde ze opgelucht.

Ze staarde uit het raam en plukte aan haar krullerige,

rode haar. De weg kronkelde als een grijze slang door het dal en klom op weg naar het bekende skioord St. Gallenkirch steeds iets hoger. De route leidde naar de Silvretta Hochalpenstrasse, de bergpas die naar Tirol voerde maar de hele winter gesloten was. Deze weg leidde in deze tijd van het jaar naar het einde van het dal en verder nergens heen. Buiten was het overal wit en het was zelfs overdag nog onder nul. De afgelopen weken was er weer een dik pak sneeuw gevallen in het Montafon. Jammer dat wintersporters daar de komende week geen gebruik van zouden kunnen maken. Het was immers carnavalsweek.

Valentin keek even opzij. ‘Doen jullie nog iets bijzonders met carnaval?’ vroeg hij voorzichtig.

Magda schudde haar hoofd. Valentin woonde hier nog maar twee jaar. Hij begreep niet dat carnaval voor veel gezinnen in dit dal geen aanleiding tot feesten was. En in hun familie al helemaal niet, al zou ze dat met heel haar hart willen.

Ze dagdroomde er weleens over hoe het zou zijn om zich te verkleden en vrolijk te doen tijdens de carnavalsweek. Lekker in een of andere stomme uitdossing rondlopen en de polonaise dansen. Maar dat kon ze niet; niet als er ook maar een kleine kans bestond dat haar kleine broertje gevaar liep.

Nee, pas na deze vervloekte week zou ze weer opgelucht adem kunnen halen. Misschien zou ze zelfs wel gaan feesten, samen met Katharina, tijdens het Funkenbrennen op Vonkenzondag. Als de hoge brandstapels die overal in de dorpen zouden worden opgebouwd in brand werden gestoken en de Jägertee en glühwein rijkelijk zouden vloeien

voordat de vastentijd begon.

‘Nee, niets,’ mompelde ze kortaf.

De familie Rudigier woonde niet in St. Gallenkirch, het grootste dorp in het dal. Magda en haar familie woonden in een klein gehucht er vlakbij, Gortipohl. Haar beste vriendin Katharina, of Kath, woonde twee straten verderop in hetzelfde dorp bij haar oudere broer Valentin en diens vriend Noah. Ze waren twee jaar geleden met zijn drieën vanuit Bregenz naar het Montafondal verhuisd en Magda en Katharina waren al snel onafscheidelijk geworden. Voordat Kath naar haar dorp verhuisde, had Magda geen vrienden gehad.

Het hielp namelijk niet als de hele klas dacht dat je een heks was.

In Katharina's geval was het moeilijk geweest dat ze na de dood van haar ouders werd opgevoed door haar broer Valentin, zevenentwintig, en zijn partner Noah, tweeëndertig. Ruimdenkend waren de mensen uit Gortipohl en St. Gallenkirch alleen als het ‘niet te gek werd’, en de samenstelling van de familie Mangold was blijkbaar nogal gek. Magda en Kath hadden elkaar in eerste instantie als twee uitgestotenenvonden gevonden en waren sinds hun vijftiende beste vriendinnen. Later was Kath er wel in geslaagd meer vriendinnen te krijgen, maar de band tussen haar en Magda was nooit verwaterd. Die was alleen maar sterker geworden.

‘Fijn dat we nog even boodschappen bij de grote Spar hebben kunnen doen,’ probeerde Valentin het gesprek weer op gang te brengen toen de auto op de ingang van de Maurentobel tunnel afraasde. ‘Dat kan voorlopig niet meer.’ Hij knikte naar de grote verzameling pionnen en

feloranje plastic hekken die klaarstonden om vanavond de toegangstunnel naar het dal af te sluiten.

Magda's maag kromp samen. Ze hoorde de woorden die hij niet wilde uitspreken door de nietszeggende opmerking heen. Er was niets fijns aan deze hele situatie. Over een week zouden ze het dal pas weer kunnen verlaten. Het was vrijdagmiddag 21 februari en over een paar uur zou het jaarlijkse calamiteitenplan van St. Gallenkirch en omstreken in werking treden.

Ze keek opzij naar Valentin. 'Gaan jij en Noah nog iets doen tijdens het weekend?' vroeg ze, meer om hem tegemoet te komen dan uit interesse.

Valentin staarde strak voor zich uit toen ze de ene tunnel uit kwamen en vrijwel direct de volgende weer in reden. De Gortnieltunnel. Ook hier stonden pionnen en hekken klaar, al waren het er minder dan bij de eerste tunnel. 'Ja. Naar de kerk,' zei hij.

Magda glimlachte zwakjes. Het liefste zouden haar ouders de hele carnavalsweek geen voet buiten de deur zetten en angstvallig de deuren en ramen van het huis dichthouden. En het allerliefste had zichzelf haar broertje Tobias een halsband omgedaan en aan een ketting gelegd, zodat niemand hem zou kunnen meenemen. 'Er is een speciale dienst op zaterdagavond,' mompelde ze. 'Wij gaan er ook heen.'

In de mooie, oude kerk die midden in St. Gallenkirch lag zou morgen een twee uur lange gebedsbijeenkomst worden gehouden om God om genade te smeken. Maar de vloek was er ondanks de smeekbedes van duizenden mensen door de eeuwen heen nog steeds. God had al vier eeuwen

geen genade getoond.

Valentin verwoordde haar twijfel hardop. 'Wie weet werkt het.'

'Tja,' antwoordde Magda toonloos. 'Wie weet werkt het.'

Tien minuten later parkeerde Valentin de auto voor de deur van hun huis. Magda haalde haar boodschappentas uit de achterbak, bedankte hem en begon het laatste stuk naar haar huis moeizaam omhoog te lopen door vers gevallen sneeuw, die kraakte onder haar laarzen. Straks zou ze Kath wel bellen; die was nu nog aan het werk bij de kleine Spar in het buurdorp Gaschurn. Het was een flinke klim en haar voeten deden pijn. De laarzen die ze aanhad waren eigenlijk te klein. Haar adem maakte wolkjes in de ijskoude lucht.

Ze sloeg de Allmeinweg in en liep door naar het einde van de straat. Al haar hele leven woonde ze in dit huis met twee verdiepingen, een groot balkon met houtsnijwerk en een prachtig uitzicht op de hoogste berg van het dal, de Piz Buin. Majesteitelijk rees de besneeuwde piek boven de vallei uit. Nog een paar uur en de top zou in de avondzon liggen en opgloeien alsof alles in het Montafon in orde was.

En dat was eenenvijftig weken van het jaar ook zo. Dit was een idyllische plek voor mensen die niets afwisten van de schaduw die over het dal lag. Voor sommige bewoners die nog in de oude verhalen geloofden was er echter op de achtergrond altijd de dreiging van de berggeest. Graaf Hugo.

Rillend van de kou duwde ze de voordeur open. Stampend met haar laarzen schrok ze Mimi de zwarte kat op, die lui op het schoenenkastje had gelegen. 'Rustig, Mimi,' suste ze.

‘Ik ben het maar.’

Mimi schoot blazend weg. Een zwarte kat voor een heksenkind. Met een zucht ging Magda op de grond zitten om haar laarzen uit te trekken en netjes weg te zetten.

Fluisterende stemmen. *Griezelige heks. Jouw vader is gek. Die heb je zeker vervloekt. Nee, natuurlijk mag je niet bij ons in het volleybalteam. Blijf jij maar op de bank zitten.*

Sommige woorden verdwenen nooit meer uit je hoofd, hoe erg je ook je best deed. Zo ging het al jaren op school, en zo zou het vast tot het eindexamen doorgaan.

Magda zette haar laarzen op het plastic matje voor de besneeuwde schoenen en liep op kousenvoeten de keuken in. Ze glimlachte. Haar vader zat met de radio aan een legpuzzel te maken. Daar werd hij rustig van. Het waren altijd vergezichten van stranden met palmbomen of plaatjes van de Brandenburger Tor of de Eiffeltoren. Van bergen werd hij onrustig.

‘Hoi, pap.’ Ze liep naar hem toe en kuste hem op zijn kruin.

Hij keek op en een warm licht verscheen in zijn blauwe ogen. ‘Hallo, meisje. Hoe was school?’

‘Gezellig, hoor. Zal ik thee maken?’

Pap wist al niet meer dat het deze week vakantie was geweest en de scholen aankomende week ook gesloten zouden zijn in verband met de vloed. Pap wist überhaupt niet dat haar leven op school een soort levende hel was.

Tobias was vandaag bij opa en oma Rudigier en hij zou straks thuiskomen. Woonden haar opa en oma maar honderd kilometer verderop en kon Tobias dáár maar een week gaan logeren. Dan zou ze zich een stuk minder druk

maken. Het kon haar niet schelen dat het al dertig jaar rustig was gebleven in het dal. De angst die ze voelde, liet zich niet onderdrukken.

Magda beet op haar lip toen ze de waterkoker aanzette en in het kastje rommelde om theezakjes te pakken. Ze wist dat het onmogelijk was. Ze hadden dit jaar geen geld over en ze konden het zich niet veroorloven om het dal uit te vluchten en ergens een week lang een hotel te boeken. Twee jaar geleden was Claudia Rudigier met het geld dat ze als bonus van haar werk had gekregen een week met Tobias weggegaan en had Magda voor haar vader gezorgd. Dat was de winter dat ze Kath had leren kennen, die toen net een maand in het dorp had gewoond. Magda had haar nieuwe vriendin op schuchtere toon verteld over de vloek van de berggeest en toen Kath haar aan het eind van het verhaal niet uitlachte maar omhelsde en ‘Wat erg voor jullie!’ uitriep, was ze in huilen uitgebarsten.

Godzijdank werd Tobias dit jaar in juni elf. De vloek leek alleen kinderen tot en met tien jaar te treffen, dus na dit jaar zou hij veilig zijn, of hij nu buiten Gortipohl verbleef of niet. Dan hoefden ze zich nooit meer zorgen te maken om carnaval, plannen te maken om midden in de winter toch maar te gaan kamperen of langs de kant van de weg in de auto te slapen.

Net toen ze de mokken met thee op tafel zette, ging haar telefoon af. ‘Hé, Kath,’ zei ze toen ze opnam. ‘Ben je nu al klaar?’

Op de achtergrond hoorde ze het grommen van de motor van de bus waar Katharina in zat. ‘Ja, ze gooien de boel vroeg dicht in Gaschurn vandaag. De bedrijfsleider is

zo gespannen als een veer. Die heeft twee kleine kinderen. Zal ik zo naar jou toe komen?’

‘Ja, leuk. Tobias is zo thuis. En mijn moeder zal ook wel wat eerder klaar zijn dan normaal.’

‘Trouwens, weet je wie er van die lelijke hoogblonde haarverf bij me kwam afrekenen? Lena Röschl! In de uitverkoop, nota bene. Wie had gedacht dat zij zo’n koopjesjager was?’ tetterde Kath verder.

Magda schoot in de lach. ‘Ja, en wie had gedacht dat ze haar haren kleurde? Zou ze soms al grijs zijn?’

‘Het zou me niets verbazen. Dat komt vast door alle zorgen. Ze moet met dat gedrag van haar wel hópen vijanden hebben.’

Helaas was dat niet bepaald het geval. Lena was gruwelijk populair op school. Al sinds haar kindertijd werd Magda gepest door Lena, die net als zij voluit Magdalena heette. Misschien had ze daarom wel altijd de pik op haar, omdat Lena Röschl niet wilde delen met wie dan ook. Of om een heel lijstje met aanvullende redenen: Magda’s vermeende hekserij. Haar knettergekke vader. Haar ogen, die twee verschillende kleuren hadden. Blauw en groen.

Heks.

Na nog een minuutje doorkletsen hing Magda op en pakte ze de mok met hete thee. Ze hield hem tussen haar nog steeds verkleumde handen. Haar vader was weer helemaal in gedachten verzonken terwijl hij vruchteloos een stukje van de puzzel ergens wilde neerleggen waar het niet paste. Zijn thee zou straks vast koud zijn.

Heks.

Ze werd niet alleen vanwege haar zwarte kat, demente

vader en afwijkende oogkleur voor toverkol uitgemaakt. De echte reden had ze zelfs Kath niet verteld.

Over haar vreemde dromen had ze ook in alle talen gezwegen.

2

*Z*e huiverde in haar dunne jurk, waar de ijzige wind dwars doorheen blies. Het was winter en haar voeten zakten weg in de sneeuw.

Links en rechts van de weg stonden mensen die haar met beschuldigende blikken in hun ogen volgden. Haar maag draaide zich om toen ze dacht aan haar eindbestemming: de heuvel vlak bij de kerk.

Daar was een brandstapel gemaakt.

'Heks,' hoorde ze iemand roepen.

De kreet werd opgepikt door de wind en overgenomen door meerdere stemmen. Langzaam maar zeker zwol het geluid aan. Niemand zou genade tonen. Het maakte niet uit dat ze sommige mensen in deze menigte had genezen met haar kruidenzalfjes, dat ze spreken voor ze had uitgesproken om hen sterker te maken. De kerk had besloten. De dorpsdokter had besloten. Zij was schuldig.

Maar bovenal had de hoge heer in het kasteel besloten. Hij wilde haar niet als schoondochter. Ze zou zijn zoon nooit meer zien. Zijn stralende lach en zijn lieve ogen.

De tijd maakte een sprong en toen stond ze vastgebonden op de hoge stapel hout. De vlammen likten al aan de onderste takken van de brandstapel.

Tranen stroomden over haar wangen en ze richtte haar blik op de besneeuwde bergtoppen in de verte. Voorbij de haar uitjouwende menigte, voorbij de kerk die voor liefde zou moeten staan, de helderblauwe hemel in.

Woede laaide in haar op als een steekvlam.

3

De dromen waren een halfjaar na dat ene voorval in de hoogste klas van de basisschool begonnen. Ze was elf geweest en Lena Röschl had haar al de hele ochtend op haar kop gezeten. Het was bijna zomervakantie en de hitte in het klaslokaal was ondraaglijk geweest.

‘Magda’s vader is krankzinnig,’ had Lena tegen haar vriendinnengroepje gefluisterd, maar expres zo hard dat Magda het kon horen.

Magda had haar handen tot vuisten gebald en Lena met vlammeende ogen aangekeken. ‘Hou je mond.’ De ingehouden woede had haar stem doen trillen.

Lena snoof. ‘Waarom zou ik? Het is toch zo? Hij is een nietsnut. Hij werkt niet eens. Jouw moeder moet alles doen.’

Magda klemde haar kaken op elkaar en haar nagels

maakten pijnlijke halvemaantjes in haar handpalmen. ‘Hou je mond, Lena.’

Lena was opgestaan, samen met de drie vriendinnen die alles deden wat zij deed en alles aantrokken wat Lena cool genoeg vond, en ze was op Magda afgelopen. ‘Rudigier, Rudigier, wat doe je hier, wat doe je hier,’ zong ze met haar engelachtige stem. *‘Bist doch nur ein Scheissetier.’*

Magda was ook opgestaan; langzaam, zo langzaam. Ze hapte naar adem. Haar hele lijf spande zich aan. ‘Hou. Je. Mond!’ krijste ze onverwachts. Ze voelde hoe haar ogen vuur spuwden, hoe ze groeide, hoe de kracht die ze vanbinnen voelde het klaslokaal omvatte, hoe die alle breekbare zielen die erin zaten kon vermorzelen. Hoe zij Lena voor eeuwig het zwijgen zou kunnen opleggen.

En toen waren alle ramen in het lokaal spontaan uit hun sponningen gebarsten. Glas vloog door het lokaal, naar buiten de struiken in, over de tafeltjes en onder het bureau van de juf.

Lijkbleek waren de kinderen naar buiten gestrompeld, achter de juffrouw aan, die iedereen paniekerig bij elkaar probeerde te houden.

De directeur had er een brief naar alle ouders uitgedaan waarin stond dat door de hittegolf het glas van de ramen uit elkaar was geklapt. Dat het een kettingreactie was geweest. Ondanks de brief werd er gefluisterd en gespeculeerd.

Daarna was er nooit meer iets soortgelijks gebeurd, maar Magda had een tijdlang geen leven meer gehad. Klasgenoten liepen om haar heen alsof ze lepra had. Zelfs de docenten durfden haar duidelijk geen straf te geven. Alleen meneer Huber van geschiedenis, die toen zij naar de brugklas

ging bij haar op school was komen werken en daarvoor in Bregenz had gewoond, behandelde haar normaal. Die had er geen probleem mee gehad een onvoldoende uit te delen of haar na te laten blijven.

Na een tijdje was de angst weggeëbt en waren de gemene opmerkingen teruggekeerd, maar nu nog erger.

En Magda had ondanks de aanhoudende beledigingen die allesverslindende kracht nooit meer gevoeld. Ze had het ook niet gewild, want ze was ervan geschrokken. Een halfjaar later, op de zondag na carnaval tijdens het Funkenbrennen, had ze met haar moeder en kleine broertje bij de brandende houttoren op het veld tegenover de kerk gestaan en met grote, nietsziende ogen naar de vlammenzee gekeken.

Die nacht had ze voor het eerst gedroomd over een brandstapel waar ze zélf op stond. De angst die ze ervoer in de nachtmerries waarin ze als heks werd verbrand op het dorpsplein van St. Gallenkirch was verschrikkelijk, maar de woede die ze voelde was nog veel erger. Waar die heftige dromen vandaan waren gekomen was niet moeilijk te raden.

Magda nam haar laatste slok thee en stond op om de beker van haar vader in de magnetron te zetten en weer op te warmen. Toen de drank heet was, zette ze hem opnieuw voor hem neer. ‘Hier, pap,’ zei ze geduldig. ‘Neem een paar slokken. Kamillethee is goed voor je.’

Haar vader keek op. ‘O, ben je al thuis? Wat gezellig. Komt Lukas ook zo?’

Magda beet op haar lip. ‘Tobias,’ verbeterde ze hem. ‘Hij heet Tobias.’

Er kwam een verwarde blik in zijn ogen. ‘O ja, dat is ook zo,’ zei hij met een knikje.

Op dat moment werd de voordeur opengedaan en hoorde ze Kath ‘Hallo? *Servus?*’ roepen.

‘Ja, we zitten in de keuken,’ riep Magda terug.

Kath kwam met een scheefgezakte muts op haar zwarte haren binnengestapt. Ook zij had haar besneeuwde laarzen netjes uitgedaan. Ze zette haar tas met een plof op tafel neer en legde haar muts ernaast, vlak naast de legpuzzel van meneer Rudigier, en begroette hem hartelijk. Magda maakte nieuwe thee voor haar en haar vriendin en toen ze die op hadden, liepen ze samen naar haar kamer.

‘Zo.’ Kath ging op Magda’s bed zitten. ‘Hoe is het?’

Magda haalde haar schouders op en ging naast Kath zitten. ‘Klote,’ vatte ze samen. ‘Ik ben blij dat dit het laatste jaar is dat we ons allemaal zo’n zorgen maken. Niet dat ik me geen zorgen maak om de andere kinderen in de dorpen, maar Tobias...’

Kath wuifde haar woorden weg. ‘Ja, duh. Natuurlijk maak je je het meeste zorgen om je eigen broertje.’ Ze pakte Magda’s handen. ‘Ik snap dat het extra moeilijk voor jullie familie is. En dan die mensen in het dal die zich er helemaal niet druk om lijken te maken... dat is nóg erger.’

Magda zuchtte. ‘Die geloven er niet meer in. Of die willen er liever niet in geloven. En geef ze eens ongelijk. Als je die ene verdwijning in 1992 niet meetelt, is er al meer dan een eeuw niets meer gebeurd. Dan kun je de hele zaak best afdoen als bijgelovig geklets uit de middeleeuwen.’

Katharina schudde langzaam haar hoofd. ‘Het is ook echt bizar,’ mompelde ze. ‘Toen ik hierheen verhuisde had ik nog nooit van het hele verhaal gehoord. Als jij het me niet in hoogsteigen persoon had verteld, had ik het denk ik

ook niet geloofd.’

In het Montafon verdwenen kinderen tijdens de carnavalsweek. Al sinds de middeleeuwen. Volgens de legende werden ze ontvoerd door een boze berggeest en ze kwamen nooit meer terug. Het gebeurde lang niet elk jaar, maar het gebeurde wel. De eerste officiële melding was in 1615 geweest. Geschiedkundigen, sensatiezoekers, spiritisten en journalisten waren in 1905 in groten getale het dal komen bezoeken omdat er tijdens de carnavalsweek van dat jaar maar liefst drie kinderen uit het dorp waren verdwenen. Ze wilden weten wie toch de berggeest was die al eeuwen kinderlevens leek op te eisen. Graaf Hugo heette hij volgens de legende.

Na 1905 gebeurde er een aantal jaren niets. Tientallen jaren werden een halve eeuw, en toen nog langer. De vloek leek afgewend, verdwenen. Mensen begonnen te geloven dat hij er nooit was geweest, dat het allemaal bijgeloof was en dat mensen verhaaltjes hadden verzonnen om te verbergen dat ze zelf iets vreselijks met hun kinderen hadden gedaan.

In 1960 werd er een comité opgericht dat besloot het verhaal over de vloek van de berggeest te ontcrachten. Dood te zwijgen. Er een verhaaltje voor kinderen van te maken. Langzaam maar zeker begon de vloek in de vergetelheid te raken. Zo was het beter, vond het comité, want griezelige verhalen over vermiste kinderen die nooit meer terugkwamen waren niet goed voor het toerisme. De skiërs begonnen immers steeds meer geld in het laatje te brengen. Graaf Hugo de berggeest werd een sprookje, een tekenfiguur in prentenboekjes, een mascotte voor de kinderskischool.

En iedereen hield braaf zijn mond dicht. Tot het jaar 1992, toen er weer een kind verdween. Natuurlijk werd het door velen afgedaan als toeval en werd er door ‘weldenkende mensen’ van de gemeenteraad die door het comité de straat op werden gestuurd heel hard geroepen dat het niets met dat rare sprookje uit de middeleeuwen te maken had. Maar stiekem bad menigeen in het dal tot God dat hún kind niet zou worden gestolen tijdens een volgende barre winter nacht. En het Montafon werd ondanks alle weldenkendheid sindsdien elke carnavalsweek hermetisch voor buitenstaanders afgesloten onder het mom van lawinegevaar. Er werd een calamiteitenfonds opgericht dat een aardige som geld uitkeerde aan iedereen die een vakantiehuisje in het dal had en in de vervloekte carnavalsweek geen inkomsten had.

Magda had nooit zelf een verdwijning meegemaakt, want na 1992 was er nooit meer iets voorgevallen, maar ze wist absoluut zeker dat er iets raars aan de hand was in hun vallei. De vloek had immers haar familie getroffen. Het was de tweelingbroer van haar vader geweest, Lukas, die op tienjarige leeftijd tijdens de carnavalsweek van 1992 was verdwenen en nooit meer was teruggekomen.

Met tranen die over zijn wangen biggelden had haar vader haar op haar zevende verjaardag allerlei foto's van een vrolijk, blond jongetje laten zien en haar ondertussen stevig vastgehouden, alsof hij haar nooit meer los wilde laten. Elias Rudigier had zichzelf na de verdwijning van zijn tweelingbroertje vreselijk schuldig gevoeld. Schuldig omdat hij het niet was geweest; omdat hij was gespaard. Toen al, op Magda's zevende verjaardag, was hij geestelijk erg in de

war geweest en kon hij nergens lang een baan behouden.

Nu had hij op veertigjarige leeftijd alzheimer en was hij volledig afgekeurd. Magda's moeder Claudia was de enige die voor brood op de plank zorgde. Daarom hadden ze het niet breed. Magda wist dat haar moeder net zoals andere inwoners van het dal zo haar twijfels had bij de vloek, maar omwille van haar man extra goed op Tobias lette en Elias' zorgen serieus nam. Daarom had ze er twee jaar geleden in overleg met haar echtgenoot ook haar complete kerstbonus aan opgemaakt om met Tobias een weekje naar het Zwarte Woud te ontsnappen.

'Morgen begint het,' zei Magda zacht. 'Ik hoop dat ik vannacht kan slapen.'

'Zal ik komen logeren?' stelde Kath voor. 'Dan neem ik m'n laptop mee en kunnen we hier Netflix kijken.'

'Ja, fijn.' Magda glimlachte. Misschien zou ze dan de slaap kunnen vatten en zouden de nachtmerries wegblijven. Die waren op de een of andere manier altijd het ergste in deze periode.

Tobias zou de hele week bij haar ouders in bed slapen. Ze wilden hem niet uit het oog verliezen, vooral 's nachts niet.

'Hoe is jouw oom eigenlijk verdwenen?' vroeg Kath zacht. Ze keek Magda's kant op met een aarzelende blik in haar bruine ogen. 'Sorry dat ik het nu pas vraag, maar ik wist nooit zo goed hoe ik erover moest beginnen.'

Magda trok haar knieën op en ging met haar rug tegen de muur zitten. 'Het is zo raar om hem mijn oom te noemen,' begon ze. 'Ouder dan tien jaar is hij niet geworden. Tenminste... ik ga ervan uit dat hij niet meer leeft.' Ze slikte de brok in haar keel weg. 'Lukas en mijn vader waren aan

het spelen bij de waterval.’

‘De Balbierwaterval hier achter het dorp?’ onderbrak Kath haar.

‘Ja, die. Mijn vader woonde ook al in dit huis voordat hij met mijn moeder trouwde. Hij heeft het van zijn ouders gekregen toen die naar het bejaardenhuis in St. Gallenkirch verhuisden. Dus vroeger speelden hij en Lukas veel buiten in de Allmein-speeltuin hier om de hoek. En soms liepen ze naar de waterval.’ Magda ging verzitten. ‘Het was al laat die middag. De zon begon achter de bergen te verdwijnen en het werd koud, maar Lukas en mijn vader hadden bedacht dat ze een tunnel in de sneeuw zouden graven vlak bij het bruggetje. Ze waren bijna klaar. Mijn vader stuurde Lukas naar de andere kant van de hoop sneeuw waar ze mee bezig waren zodat hij vanaf die kant kon graven. En toen...’

Kath beet op haar lip. ‘Toen was hij er ineens niet meer?’

Magda sloot haar ogen en zag de beelden voor zich. Ze was er natuurlijk zelf niet bij geweest, maar haar vader had haar tot in detail verteld hoe het was voorgevallen. Ze herhaalde het verhaal voor Kath. De doodse stilte. Elias’ onzekere stem, die steeds harder en heser werd toen Lukas niet antwoordde. De voetstappen die vanaf de heuvel naar beneden leidden, naar de keihard bevroren waterval en de blauwachtige kegel van ijs die er in een soort omgekeerde trechter onder stond... en daar hield het spoor op. Er waren geen andere voetsporen en Lukas was nergens te bekennen.

Haar opa en oma hadden het eerst niet kunnen geloven. Niet kunnen accepteren. Ze hadden de politie ingeschakeld, maar de hoofdcommissaris verwees al snel naar de dingen die bekend waren over de desbetreffende week. Hoe ze het

in hun hoofd hadden gehaald om hun kinderen gewoon zonder toezicht buiten te laten spelen. Nee, ze gingen niet nog dagenlang een zoekactie op touw zetten. Ja, ze wisten dat er al sinds 1905 geen verdwijningen meer waren geweest, maar daar ging het niet om.

Het sprak voor zich dat de toenmalige hoofdcommissaris deel had uitgemaakt van het comité. Die groep weldenkende mensen die graag het toerisme wilde beschermen door verhalen over de vloek te ontkennen, maar tegelijk alle inwoners van het Montafon een document liet tekenen waarin ze als ouders of verzorgers de volledige verantwoordelijkheid voor kinderen tussen de nul en tien in de carnavalsweek op zich namen. Zelfs als er eentje spoorloos zou verdwijnen.

‘Ik snap niet waarom wij hier niets van wisten toen we hierheen verhuisden,’ zei Kath uiteindelijk. ‘Van dat document van het comité, bedoel ik.’

‘Er was geen reden om het jullie te laten tekenen,’ zei Magda zacht. ‘Pas als Valentin en Noah een kind zouden willen adopteren of jij zwanger zou raken, zouden ze dat bij het gemeentehuis tevoorschijn toveren.’

‘En mensen tekenen het allemaal doodleuk? Niemand besluit om naar een andere stad te verhuizen als ze ermee geconfronteerd worden?’

‘Heel soms.’ Magda zuchtte diep. ‘Maar laten we eerlijk zijn: we leven in de eenentwintigste eeuw. Je tekent zo’n document gewoon omdat je het niet helemaal serieus kunt nemen. En mensen denken vaak ook: hé, wat relaxed. Ik krijg gewoon een week extra doorbetaald uit een fonds zonder te hoeven werken. De skileraren, alle huiseigenaren,

hoteleigenaren... dan neem je zo'n middeleeuws griezelverhaal over een of andere geest op de koop toe.'

'Tot er écht iets gebeurt,' mompelde Kath.

'Ja, inderdaad.' Een rilling liep over Magda's rug, die als een koude tocht in de kamer leek te blijven hangen. De kilte trok in haar botten en ze was Kath intens dankbaar dat die vannacht zou komen logeren.

4

Die avond was een vrijdagavond zoals alle andere. Tenminste, als je niet al te nauw keek. Claudia Rudigier maakte zoals elke vrijdag goulashsoep en serveerde er lekkere broodjes, *Kaisersemmeln*, bij. Als extra gerecht was er traditionele sura kees, zure kaas uit het Montafondal. Haar man had in een helder moment meegeholpen in de keuken en aardappelsalade gemaakt. Tobias zat in een hoek van de eetkamer een potje scrabble te spelen met Kath en Magda terwijl Mimi de kat om hen heen cirkelde en af en toe aangehaald werd.

De buitendeur zat dicht met drie verschillende grendels. Bij de bovenste kon Tobias niet eens komen, tenzij hij op een stoel ging staan. Huize Rudigier was hermetisch afgesloten; niemand kon naar binnen of naar buiten.

Magda glimlachte toen haar broertje erin slaagde een X op een drieletterwaardevakje te plaatsen en helemaal met zichzelf in zijn nopjes was. Het feit dat het woord dat hij neerlegde ‘Hexe’ was, deed haar niet meer zoveel toen ze naar zijn blijde gezicht keek. God, wat hield ze van hem. Zijn stralende, blauwe ogen, blozende wangen en asblonde haar. Hij was een nakomertje; haar ouders hadden de hoop op meer kinderen al opgegeven toen Claudia plots toch zwanger bleek te zijn. Tobias was hun kleine wonder. Magda had altijd goed voor haar broertje gezorgd en tijd gemaakt om spelletjes voor hem te bedenken en hem allerlei verhalen voor te lezen. Op een dag zou ze gaan studeren voor kleuterjuf; dat leek haar al sinds haar kindertijd een heerlijk beroep.

‘Goed gedaan, Tobias,’ zei Kath bewonderend. ‘Je gaat wéér winnen. Het is niet eerlijk.’

Tobias keek Magda’s vriendin met een grote grijns aan. ‘Ik kan er ook niets aan doen dat ik zo geniaal ben,’ lachte hij.

‘Ja, en ook zo bescheiden. Ik geniet elke dag weer van je,’ merkte Magda droog op.

Tobias schaterde en leunde over de tafel om haar plagend aan haar rode haar te trekken. De letters op het scrabblebord rammelden vervaarlijk.

‘Au!’ riep ze uit.

‘Net goed.’ Tobias stak zijn tong naar haar uit.

‘Jongens, aan tafel,’ zei hun moeder op dat moment. Ze zette de pan met goulashsoep op tafel. Kath en Magda hadden eerder al gedekt. Magda zag haar vader een beetje verward naar de tafelindeling kijken.

‘Komt Lukas ook eten?’ vroeg hij zachtjes aan zijn vrouw.

Die schudde haar hoofd en zei op geduldige toon: ‘Nee, lieverd. Kath eet vanavond mee.’

Tijdens het eten vertelde Tobias honderduit over zijn bezoek aan opa en oma. De rest van de week zou hij de deur niet meer uit komen, behalve voor het bezoek aan de kerk. Hij wist waarom en nam de zorgen van zijn ouders gelukkig serieus. Er waren ook wel kinderen van zijn leeftijd die niet naar hun ouders luisterden en het juist spannend vonden om tijdens de carnavalsweek stiekem naar buiten te gaan. Het jongste broertje van Lena Röschl bijvoorbeeld. Florian was nu negen jaar oud en daagde elk jaar de andere jongens die net zo stoer wilden zijn als hij uit om na de kerkdienst stiekem weg te sluipen en naar zijn boomhut in het woud te komen.

Magda betrapte zich op een vreselijke gedachte. Ze zou willen dat Florian zou verdwijnen en de familie Röschl eindelijk een toontje lager zou zingen.

Waarom dacht ze zulke dingen?

Na het eten bleven Kath en Magda nog even beneden zitten om een Disneyfilm te kijken met Tobias, maar toen die begon te gapen, werd hij door zijn moeder naar bed gestuurd. Niet naar zijn eigen kamer natuurlijk, maar naar het bed van zijn ouders. Kath pakte de laptop die ze eerder bij haar thuis had opgehaald van de kast en keek Magda met vragende blik aan. ‘Zullen we?’

‘Ja, prima.’ Ze stond op en gaf haar vader en moeder een knuffel.

Eenmaal op haar kamer deed Magda een aantal gezellige lampjes in verschillende hoeken van de kamer aan. Ze had

die lampjes al haar hele leven; ze waren in de vorm van rood-en-witgestippelde paddenstoelen en ijskristallen. Als ze met die lampjes aan in haar kamer zat, was het net of ze in het bos was. Een veilig en knus bos waarin niets kon gebeuren.

‘Wat zullen we kijken?’ Kath was op Magda’s bed gaan zitten en had de laptop opengeklapt. Ze scrolde door haar Netflixlijst. ‘Iets spannends of iets grappigs?’

‘Ik weet het niet. Iets grappigs, denk ik. Of iets romantisch.’

‘O, ik weet wel iets.’ Kath klikte een paar keer en even later klonken de eerste tonen van de film *Letters to Juliet* door de speakers.

‘Goeie keuze,’ vond Magda. Een gezellige roadtripfilm die zich ver van haar winterse wereld afspeelde, met goede acteurs en humor. Kath kende haar door en door. Ze trok haar pyjama aan, klom naast Kath op haar twijfelaar en beide meiden trokken een fleecedeken over zich heen. Allebei hadden ze de film al een paar keer gezien, dus het maakte ook niet uit als ze erbij in slaap zouden vallen. Magda krulde zich op net zoals Mimi de kat dat weleens deed en probeerde zich zo goed en zo kwaad als het kon op de film te concentreren. Beneden sliepen haar ouders en Tobias. Morgen zouden ze naar de kerk gaan. De hele week zouden ze binnenblijven, al zouden zij en haar moeder afwisselend naar de kleine Spar in St. Gallenkirch gaan om wat extra boodschappen te halen als het nodig was. Alles zou goed komen.

‘Magje?’ klonk Kath een beetje slaperig. Ze draaide zich naar haar beste vriendin toe.

‘Hmm?’ mompelde Magda, die ook al half in slaap was gevallen.

‘Denk je dat Niklas me ooit zal zien staan?’

Magda beet op haar lip. Niklas was de tweelingbroer van Lena. Kath was al sinds de allereerste keer dat ze hem ontmoette compleet door hem gefascineerd. Helaas was Niklas net zo’n aangenaam persoon als zijn zus; niet bepaald aardig dus. ‘Dat gaat pas gebeuren als hij volwassen wordt en normaal gaat doen,’ knorde ze, terwijl ze Kath streng aankeek. ‘Tot die tijd verdient hij je niet.’

‘Maar hij is zo slecht nog niet,’ wierp Kath tegen. ‘Hij is veel aardiger tegen me dan Lena. Laatst hielp hij me toen ik bij de bushalte stond en er per ongeluk boodschappen uit mijn tas vielen. Hij raapte een blik tonijn voor me op.’

‘O, wauw. Hij raapte een blik tonijn op. Daar moet wel een soort medaille voor zijn.’ Ze dook weg voor de elleboog waarmee Kath haar porde. ‘Sorry hoor.’

Kath zuchtte en rolde zich op haar rug. Haar zwarte haren waaierden uit over het hoofdkussen. ‘Ik wilde dat ik hem óf uit mijn hoofd kon zetten óf er iets mee durfde te doen,’ mijmerde ze.

‘Ik raad je aan hem uit je hoofd te zetten. We zitten allebei in het laatste jaar van de middelbare school. Nog even en we zijn hier weg. Dan gaan we studeren in Innsbruck. En daar lopen massa’s leuke jongens rond. Veel leuker dan Niklas ooit zal zijn.’

‘Hij gaat óók naar Innsbruck.’ Nog een diepe zucht.

Magda kreunde inwendig. ‘Het zijn gewoon hormonen, Kath. Je hebt nooit meer dan twee woorden met hem gewisseld.’

‘Dat weet ik ook wel.’ Kath keek Magda een beetje verslagen aan. ‘Ben jij dan nooit verliefd geweest op iemand die eigenlijk heel fout was?’

Magda was even stil. ‘Nee.’

‘Ben je überhaupt ooit verliefd geweest?’ Kath werd meteen rood toen ze de vraag had gesteld. ‘Sorry, maar je hebt het er gewoon nooit over.’

Dat was waar. Magda luisterde altijd met veel belangstelling en inlevingsvermogen naar Katharina’s verhalen over Niklas, maar zelf had ze die gevoelens nog nooit gehad. Alweer zoiets raars aan haar. Welk meisje van zeventien was er nu nog nooit verliefd geweest? De enige keer dat ze zich kon herinneren was toen ze tien was en een jongen die een klas hoger zat interessant had gevonden. Daar had ze natuurlijk geen schijn van kans mee gehad, en na het voorval met de uit elkaar knallende ramen op school was hij net als alle anderen met een grote boog om haar heen gelopen.

‘Ik zit op slot, denk ik,’ zei ze zacht.

Kath ging langzaam rechtop zitten en keek haar vriendin met haar bruine ogen onderzoekend aan. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze, zo zacht dat het net leek of ze Magda niet af wilde schrikken.

Magda slikte. ‘Ik heb iets meegemaakt, toen ik elf was. Iets waar ik heel erg van geschrokken ben. En daarna...’

‘Ja?’ Kath schoof wat dichterbij en legde een hand op Magda’s schouder.

‘Daarna heb ik heel erg gruwelijke dromen gekregen.’

Haar beste vriendin keek haar geschokt aan. ‘Ben je misbruikt?’ fluisterde ze.

Magda sperde haar ogen wijd open. 'Nee! O nee. Zo bedoel ik het niet. Maar ik snap dat het nu zo overkomt. Nee, ik heb... ik denk dat ik...'

'Heeft het iets met dat voorval op school te maken?' vroeg Kath zacht. 'Met dat glas dat uit de sponningen sprong?'

'Weet je... Weet je daarvan?' Magda voelde zich koud worden en haar hart begon sneller te kloppen.

Kath keek weg. 'Ja. Sorry. Ik bedoel, op een gegeven moment werd ik boos op de meiden in onze klas. Ik vroeg ze op de man af waarom ze allemaal zo raar tegen je deden. En eentje van hen vertelde me wat er op de basisschool is gebeurd. Dat ze denken dat er iets raars met je aan de hand is.'

Magda's keel werd droog. 'Denk jij dat ook?'

'Nee, natuurlijk niet.' Kath snoof. 'Wat denken ze nou, dat je een of andere heks bent met superkrachten? We leven niet meer in de middeleeuwen.'

Hier wel. De woorden kwamen in een flits bij haar op. Soms had ze het gevoel dat hun vallei niet echt meedeed met de moderne tijd en dat ze ergens waren blijven steken door de vloek die op hen rustte. Dat het geschipper tussen aan de ene kant een calamiteitenfonds oprichten en aan de andere kant doen alsof de berggeest helemaal niet bestond hen in een soort niemandsland had laten belanden, hier in het Montafondal.

'Ik heb dromen over dat ik op de brandstapel sta,' bracht ze uit. 'Dat het hele dorp tegen me is en ik moet sterven voor wat ik heb gedaan. Ik hoor het geschreeuw. Ik voel het vuur opblaaien. Maar ik voel ook... de woede die in mezelf opblaait. En die is allesvernietigend. Dat was wat ik voelde

toen ik elf was en Lena één keer te vaak iets gemeens tegen me zei. Toen de ramen sneuvelden.'

Hoofdschuddend keek Kath haar aan. 'Je hebt je helemaal gek laten maken. Jij hebt heus niets verkeerd gedaan, zij hebben iets verkeerd gedaan. Niemand kan met zijn gedachten glas laten breken, al ben je nog zo boos. Zoiets bestaat niet.'

'Een eeuwenoude geest die kinderen steelt bestaat ook niet. En toch...' Ze viel stil. 'Ik durf gewoon geen diepe gevoelens meer toe te laten,' gaf ze toen toe. 'Omdat ik bang ben dat ik mezelf niet kan beheersen en er nog meer ellende naar boven komt. Ik kan het niet uitleggen, maar dat is hoe het voelt.'

Kath pakte haar handen. 'Sta jezelf toe om gewoon alles te voelen wat er naar boven komt. Er is niets mis met je, oké? Leef. Haal adem. Wees niet zo krampachtig.'

Magda liet een diepe zucht ontsnappen. 'Ik zal het proberen. Maar deze week is niet de beste tijd om daarmee te beginnen.'

Kath schoot zenuwachtig in de lach. 'Nee, daar heb je gelijk in. Nou ja, geef het een kans. En laten we nu die film maar afkijken en dan gaan slapen. Morgenochtend wil ik een stuk gaan langlaufen. Vannacht zou er nieuwe sneeuw bij vallen en ik wil niet de hele dag binnen zitten.'

'Misschien ga ik wel mee,' mompelde Magda. Kath had gelijk: ze was veel te krampachtig. De hele dag thuisblijven om op Tobias te passen had geen zin. Haar ouders zouden er ook zijn. Haar moeder werkte het hele weekend niet en haar vader was dan wel heel verward, maar op zijn zoontje paste hij goed. Of hij nu dacht dat het joch Tobias of

Lukas heette.

Ze kropen weer onder de fleecedekens en strekten zich uit op Magda's bed. Het duurde niet lang voor ze in slaapsukkelden, lang voordat de aftiteling over het scherm rolde.

5

*Z*e huiverde in de dunne spijkerbroek en trui die ze droeg. Waarom had ze geen jas aan?

Links en rechts van de weg stonden haar klasgenoten die haar met beschuldigende blikken in hun ogen volgden. Haar maag draaide zich om toen ze dacht aan haar eindbestemming: het bos achter haar huis, waar Florian verdwenen was.

Zijn boomhut was ingestort en hij was nergens te bekennen.

‘Heks,’ hoorde ze iemand roepen. Het was Lena, die haar met boze ogen aankeek. *Jij hebt mijn broertje vervloekt.’*

De kreet werd opgepikt door de wind en overgenomen door de andere mensen uit haar klas. Langzaam maar zeker zwol het geluid aan. Niemand zou genade tonen. Zij was schuldig, niet graaf Hugo. Zij.

Toen stond ze klappertandend naast de hoge stapel hout die elk jaar tijdens Vonkenzondag in brand werd gestoken. De vlammen likten al aan de onderste takken van de brandstapel. Magda tuurde naar